

Fransk

Engelsk

Italiensk

Portugisisk

Dansk

CSJOURNAL

Sankt Joseph Søstrene af Chambéry

Juli - August • År 2020 - nr. 4

GENERALRÅDET

Tucum-ringen

Sr. Ieda Maria Tomazini

Generalrådet

en stemme og har muligheder. Befrielsesteologien, der allerede havde taget form, blev en inspiration, styrkede, opmuntrede og ledte ånden og dynamikken i disse fællesskaber skabt i tro og

Brasilien sagde "farvel" til en af de store hovedpersoner i befrielsesteologien: biskop Pedro Casaldáliga, der var biskop emeritus af São Félix do Araguaia. Han døde den 8. august 2020.

Pedro Casaldáliga blev født i Spanien og blev bispeviet i 1971 i prælaturet i São Félix do Araguaia i det nordlige Brasilien. Dengang var det tydeligt, at teologi blev brugt af kolonialister som et redskab til at kontrollere interesser i Latinamerika med.

Med udgangspunkt i erfaringen fra kristne, der aldrig havde afvejet fra de tidlige kristnes ideelle liv, opstod der en ny måde at være kirke på: basismenigheden. I denne nye måde på alle niveauer at være kirke på er alle forpligtet til at skabe en kultur bestående af fællesskab og deltagelse. Alle har rettigheder og pligter, alle har

håb.

De presserende spørgsmål var: hvilken plads har Gud i en polariseret verden med rige og fattige, hvis relation er præget af uretfærdighed og udelukkelse? Hvordan kan man få erfaring med Gud som en, der er i stand til at skabe forandringer?

OVERSIGT

GENERALRÅDET

Tucum-ringen

FORSIDE

J P I C

Tanmaya: Indien står overfor vandmangel

2

Nye Helgener

3

Nagpur: Fokus på vandbesparelse

4

PROVINS/REGION/MISSION

USA: Racisme - en grim og skamfuld synd

5

Bolivia: Bolivia og pandemiens udfordringer

6

Frankrig: Pandemien og dens indvirkning

7

Italien: CSJ Missioni møder den italienske Provins

8

Brasilien: Oprindelig folks helbred i Roraima

9

Danmark: Retrætecentret fejrer 25-års jubilæum

10

Brasilien: Oprindelige folk i Brasilien og coronavirusen

11

ICC: Logoet til Generalkapitlet 2021

12

Hvordan kan de fattige og de undertrykte ikke længere eksistere som sådan?

At analysere virkeligheden i lyset af Guds ord gør det muligt at undersøge de egentlige årsager til undertrykkelse og til at undgå idealisering. "At følge Jesus – Jesus fra Biblen – indbefatter at udføre nådens arbejde, at have medfølelse, at bede for hinanden, deltage i messen, men det er ikke nok. . . ligesom det heller ikke er nok at forklare den modsætningsfyldte virkelighed og lade den være", sagde Gustavo Gutierrez. Det blev understreget på et af basismenighedernes nationale seminarer, der blev afholdt i bispedømmet Pelotas. På det møde blev jeg for første gang introduceret til Tucum-ringen, og den har siden da ledsaget mig. Den minder mig om, at Jesus havde de fattige som førsteprioritet, og om min forpligtelse til at følge Jesus fra Biblen. Jeg har også mødt Pedro

ved et af disse møder. Han var en mand af tro. I alt og alle så han Guds tilstedeværelse. Han havde en trækors på sit bryst og på sin finger Tucum-ringen. Den var et symbol på hans sag og hans kamps betydning.

Tucum-ringen blev historisk set til i den tid, hvor Brasilien var et kejserdømme. Mens de kongelige brugte smykker af metal, kostbare ædelstene og guld, skabte sorte og indianer, som ikke havde adgang til disse materialer, Tucum-ringen. Tucum er en palme, der er udbredt i Amazonas. De lavede dette rustikke objekt som et symbol på venskab, ægteskabspagter og også på modstand i kampen for frihed. På den måde var Tucum-ringen et symbol for dem, og som kun de kendte betydningerne af: et hemmeligt symbol på venskab og deres daglige kampe.

Senere begyndte kristne at bære Tucum-ringen som et symbol på tro og forpligtelse – særligt i forhold til befrielsesteologien. I 1960'erne, da kaldet til at tage de fattiges

og mest forladtes sag op voksede, begyndte religiøse og ikke-religiøse at bruge ringen som et symbol på tro og forpligtelse overfor de sociale sager. De forsvarede hovedpersonerne og kæmpede for, at de mest udsatte skulle inkluderes i samfundet. Det skete ikke bare i Brasilien, men overalt i Latinamerika.

"Denne ring er lavet af palmetræ fra Amazonas. Det er et tegn på alliancen med de oprindelige folks anliggender og andre folkelige spørgsmål. Hvem som helst, der bærer denne ring, erklærer, at de har påtaget sig disse sager og deres konsekvenser. . . Mange er døde på grund af denne forpligtelse. Vil du bære denne ring?" Biskop Pedro Casaldáliga (1994).

Den katolske kirke i Brasilien sagde farvel til en af de store fortalere for befrielsesteologien. Vi vil aldrig sige farvel til hans dristige og evangeliske vidnesbyrd, som er typisk for en profet, der ikke er i stand til at stoppe skriget for retfærdighed og fred.

J P I C

Indien står overfor vandmangel

Sr. Irene Sequeira

Tanmaya-provinsen, Indien

I denne tid er det passende at erindre det velkendte citat fra S. T. Coleridges bog *Sangen om den gamle sømand*, "hvori en sømand på et skib, der ikke bevæger sig, omringet af saltvand synger: "Vand, vand alle vegne,

dog ikke en dråbe at drikke".

I Indien har vi det lige som hovedpersonen i Coleridges bog. Men hvorfor har vi mangel på vand i Indien? I denne sommer mærkede indere virkelig vandmanglen. Mere end 21 storbyer – herunder Delhi, Bengaluru og Chennai – mærkede manglen. Mange hoteller og restauranter var lukkede, fordi de ikke kunne skaffe vand til kunderne. Med en befolkning, der er tre gange større end USA og en tredjedel af USA's

landområde, har Indien den andenstørste befolkning i verden.

Det siges, at Indien lider under den værste vandmangel i historien, og millioner af liv og levebrød er truet. Indien står overfor skræmmende udfordringer med at skaffe vand. Efterspørgslen fra en hurtigt voksende industrialisering, økonomi og urbanisering er stigende samtidigt med, at der er begrænsede forsyninger. Det betyder, at spørgsmålet om vand kommer helt

i forgrunden. Mens Indien bebos af cirka 17% af verdens befolkning, har det kun adgang til cirka 4% af de nødvendige årlige vandressourcer.

I Indien står mere end 600 millioner mennesker overfor en akut vandmangel. Omkring $\frac{3}{4}$ af alle husstande har ikke adgang til drikkevand, og Indien har plads nummer 120 ud af 122 lande på indekset over vand-

kvaliteten. I 2030 forventes det, at efterspørgslen efter vand er det dobbelte af, hvad forsyningerne kan levere. Og det indebærer ikke bare knaphed for mange mennesker, men også tabet af cirka 6% af BNP. Det understreger behovet for en strategisk indgriben for at fremme effektiv brug af vandressourcerne både på mikro- og makroniveau. Regeringen og firmaerne er vigtige aktører i historien om Indiens bæredygtighed. Og det gælder også for bæredygtig brug af vand. Forskellige sektorer i industrien konkurrerer om at begrænse vandforbruget, så de lægger mindre pres på grund-

vandressourcerne. FN's globale vandprogram advarer om, at manglen på friske drikkevandsressourcer uundgåeligt vil påvirke økonomisk udvikling og sikkerhed.

John F. Kennedy sagde engang, at den, der kunne løse verdens problemer med vand, skulle have to Nobelpriser: én for fred og en anden for videnskab.

Nogen siger, at 3. verdenskrig vil handle om kampen for vand. Allerede nu har vi erfaret interne krige om vand i nogle områder; eksempelvis i et område, hvor der længe har været uenigheder mellem to delstater og Cauvery-floden. Det

har længe påvirket den social uro, selvom man på forskellige vis har grebet ind.

Indien har lige nu og her brug for en rapport med data om vandressourcer, og den skal indeholde oplysninger om befolkningsudviklingen, tilgængelige vandressourcer og ændring af adfærd, variationer i adgangen til vandressourcer, grænser, tal på nedbør i fortiden og nutiden, regeringens indsats, privatisering samt bøndernes behov og vandingssystemer. Der er behov for disse overvejelser bliver gjort i alle dele af Indien, og de må være ærlige.

Nye Helgener

Sr. Maria Gisela Bortolini	94	Brasilien	09.07.2020
Sr. Genoveva Guidolin	94	Brasilien	15.07.2020
Sr. Mary Rita Cullison	99	USA	18.07.2020
Sr. Marie Augusta Carle	95	Frankrig	20.07.2020
Sr. Mary Ruth Roy	90	USA	05.08.2020
Sr. Beatriz Ferraz Do Canto	85	Brasilien	26.08.2020

Fokus på vandbesparelse

Sr. Sushanti Ekka

Nagpur-provinsen, Indien

Overalt i verden er vandmangel et voksende problem på grund af udviklingen og klimaforandringerne. Mange lande

kunne Sankt Josephs Gymnasium for piger i Nagpur ikke bare se til uden at forsøge at ændre på den måde, vi bruger vandet på. Skolen nedsatte med det samme en komite, som vi kalder "Grønne Piger", og den består af seks piger på 14-15 år. Disse studerende var villige til at arbejde med miljøtiltag og samtidigt passe deres skole.

Komiteen fremlagde hurtigt

fik besked om, at de skulle hælde det vand, der var tilbage i deres vandflasker, i tanken, når de forlod skolen for at gå hjem. Dette vand bliver brugt i haven samt til at andre formål på skolen.

Indtil marts 2020 er der blevet sparet omkring 400 liter vand på skolen – og det er en del af skolens indsats for at passe på miljøet. Snart bliver skolen en pioner i bevarelsen af

står over for alvorlige problemer med vandmangel, og Indien er et af dem. På landet i Indien skal 39,1% af kvinderne gå flere kilometer for at hente vand.

Da denne forfærdelige situation blev fremhævet i nyhederne,

deres første projekt, der handlede om at få grundvandsniveauet til at hæve sig. Pointen med projektet var at spare på vandet på skolen.

Derfor blev en 200 liters vandtank placeret nær indgangen til skolens have, og de studerende

miljøet i byen.

Vi regner med at lave en blog på skolens hjemmeside med billeder for at skabe bevidsthed i hele verden og håb, så denne indsats kan bidrage til en positiv forandring og inspirere andre skoler til at gøre den samme.

Racisme - en grim og skamfuld synd

Sr. Linda Pepe

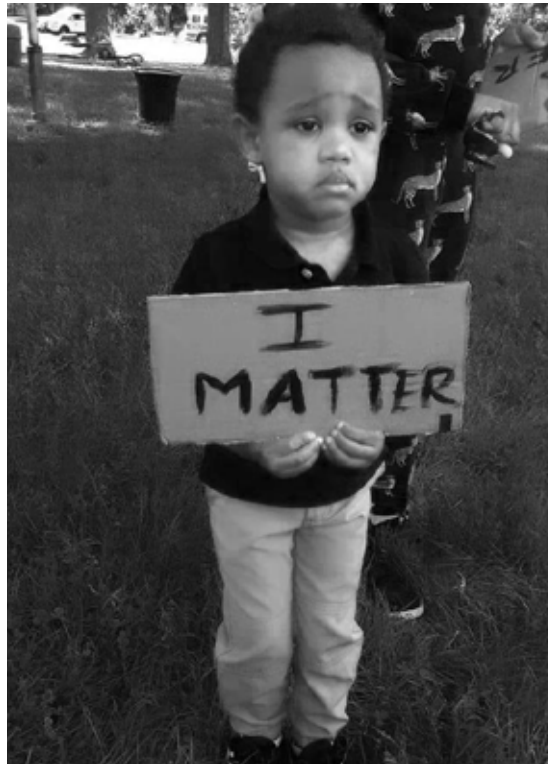
USA

“Giv mig dine trætte og dine fattige, der kan stå på egne ben og ikke kommer til at lægge det offentlige til last”. Dette er Emma Lazarus’ ord fra 1883, der er en del af inskriptionen på soklen på Frihedsgudinden. Disse ord gav alle, der sejlede til havnen i New York, et løfte om frihed og lighed for alle. Denne mægtige kvinde var det første mange emigranter så, da de kom til USA – et nyt land, der gav løfter om friheder og frihed fra undertrykkelse og vold.

Frihedsgudinden ser mindre mægtig og mindre lovende ud i disse dage. De seneste begivenheder i vores land har tvunget amerikanere til at se den grimme sandhed i øjnene og til at indse, at disse ord ikke gælder for alle i vores land. De gælder ikke for dem, der ikke har den samme kulturelle baggrund, økonomiske status og hudfarve som flertallet, der er privilegeret og styrer USA.

Racisme var, og er – må vi skamfuldt sige – stadig udbredt i USA.

Martin Luther King Jr. skrev i ”Brev fra Birmingham fængsel” gribende: ”Jeg er næsten nået til den beklagelige konklusion, at den sorte mands største snublesten i hans kamp for frihed ikke er den hvide mand, der går ind for raceadskillelse, eller Ku Klux Klan, men de hvide moderate, som er mere optaget af ”orden” end ”retfærdighed...”. Jeg undrer mig

over, hvad Luther King ville tænke om vores nation og vores verden i dag, mens vi er vidner til, at mennesker i alle størrelser, former og farver går sammen og endelig er blevet opmærksom på den vold og uretfærdighed, som findes i vores samfund og i samfund rundt i verden. Vold og uretfærdighed som nægter andre deres rettigheder.

George Floyds død vækkede bevidstheden i en nation og i hele verden. Nu står et spørgsmål tilbage: kan vi holde bevægelsen i gang med henblik at lave virkelige forandringer i vores samfund, eller falder vi tilbage i vores apati og søger mere orden end retfærdighed?

Racisme er grim synd, og vi skal konfrontere vores egen personlige apati, når det handler om tale højt om racisme. Det er ikke

let at konfrontere racistiske udtalelser fra venner eller familie, men at gå op imod racisme er en langstrakt forpligtelse. Og det kræver mod.

Racisme har forbindelse til så mange former for uretfærdighed: miljømæssige, LGBTQ+ diskriminering, økonomisk ulighed og sexismen – bare for at nævne nogle få. At konfrontere vores egen personlige apati overfor racisme får os måske til at også at forholde os til andre uretfærdige systemer.

Det er skamfuldt, at vi er nødt til at blive mindet om ”Black Lives Matter”

(sorte liv betyder noget). Under den verdensomspændende pandemi ser vi ansigterne på frontpersonalet på sygehuse, vores læger, sygeplejersker, vagter, postbude og mange, mange andre – ser vi der på hudfarve eller ser vi dem som helte? Mennesker som dem risikerer deres liv, fordi vi alle er naboer og deler en fælles menneskelighed.

Racisme går ikke væk af sig selv. Stilhed og apati er ikke længere passende svar. Vores tro lærer os, at Jesus står sammen med de fattige, de marginaliserede og dem, der forfulgte og undertrykte – og det er i dag dem, der er ofre for racistisk undertrykkelse og aggression.

Måske kan denne artikel koges ned til et enkelt budskab til refleksion for alle. Uanset race, farve, ophav, kønsidentitet eller økonomisk status – vi betyder alle noget.

Bolivia og pandemiens udfordringer

Sr. Francisca Dias de Medeiros

Bolivia

Vi – kommunitet i San Ramón - bor 200 kilometer fra byen Trinidad, som er hovedstaden i delstaten Beni. Den 21. marts udstedte præsidenten et dekret, og derefter startede nedlukningen i vores land. I vores by følger vi reglerne strikt, og kun én person over 18 år per familie kan gå ud. Personen kan gå ud én gang om ugen og skal have sit identitetskort med sig. Mennesker med kroniske sygdomme, børn og ældre går ikke ud. Alt bliver kontrolleret af militæret.

Den 20. maj blev den første COVID-19 patient fundet i San Ramón, og den 22. maj døde den første patient. Tragedien startede som følger: efter den første patient døde, begyndte sundhedspersonalet at blive syge, hospitalet kollapsede, medicinen på apotekerne blev opbrugt, der var ingen mulighed for transport, hospitalet løb tør for medicin og hver dag døde 2 til 3 personer. Folk var fortvivlede og manglede mad. Byens ledende embedsmænd fik virussen, og en 46-årig embedsmand døde.

En by med 5000 indbyggere, der kunne rapportere om døde hver eneste dag, stod tilbage uden autoriteter, medicin, mad, transport og finansiel verden, fordi alle i en bank var smittede. Vi fik med hjælp fra venner skaffet noget medicin til de fattige, der havde influenza. Vi delte også den lille

Søstre tjener menigheden

portion mad, vi havde, med folk.

Midt i usikkerheden tænkte vi, at det var passende at kontakte byens ledelse og foreslå, at de lavede en video og bad om hjælp fra folk. Det gjorde vi, og videoen blev lavet. Denne video blev sendt ud på de sociale medier, fjernsynskanaler i landet og andre medier. Takket være dette initiativ organiserede folk "Solidaritet-hjælpegrupper". Som følge deraf begyndte fly med medicin og beskyttelsesudstyr at ankomme til hospitalet. Det samme gjorde mad til de fattige. I lyset af nødsituationen fik vi en henvendelse fra nogle grupper i Cochabamba og Santa Cruz, og de ville gerne samarbejde og sende medicin til COVID-19 patienter. Derved kunne vi åbne et - "Solidaritet-apotek".

Samtidigt blev byen San Ramón erklæret en "sundhedskatastrofe". Derfor kom

en gruppe af frivillige læger fra Santa Cruz til San Ramón for at hjælpe. De tog på hjemmebesøg for at pleje de syge i deres hjem. Derudover kom medlemmer fra landets ledelse til San Ramón med ilt og mad.

Siden begyndelsen af nedlukningen har vi søstre, sognepræsten samt nogle lægfolk hjulpet de fattige med mad. Vi har brugt sociale netværk til at finde og organisere hjælpen. Vi har også organiseret vigiler og netværk for bøn. Vi beder rosenkransen med familier via internettet (WhatsApp og Zoom). Vi ledsager familier, der har mistet, med at bede novene for den afdøde på Facebook.

På en lille måneds tid er 44 mennesker døde. Der findes ingen præcise tal for, hvor mange der er døde af COVID-19 indtil nu. Ifølge lægerne har 90% af befolkningen haft COVID-19.

Efter denne periode med lidelse og kvaler er situationen blevet bedre. Nogle patienter er stadig ved at komme sig. Der er ikke længere dødsfald, der skyldes COVID-19, og hospitalerne er tomme, men

nedlukningen fortsætter, selvom den ikke længere er så strikt. Vi bliver ved med at levere medicin, og vi organiserer grupper, der leverer mad til de fattigste mennesker i byen.

Vi dedikerer nu os til at

ledsage nogle mennesker, der har symptomer såsom depression som følge af infektionen med COVID-19. Kampen fortsætter og udfordrer os til at være klar til at samarbejde i disse usikre tider.

Pandemien og dens indvirkning

Sr. Jayarani og andre unge indiske søstre

Frankrig

Selvom vi holder social afstand til andre under COVID-19 pandemien, er vi forenet følelsesmæssigt og spirituelt. Vi taler med ældre mennesker, der lever alene, er mere interesseret i at læse og lære om begivenhederne og beslutningerne, der bliver taget i kirken, Kongregationen og i Frankrig, så vel som at leve i solidaritet med menneskeheden og naturen. Denne pandemi har hjulpet os til at tage os tid til at sidde stille og blive mere opmærksomme på os selv. Mænd og kvinder, der ikke blev særligt meget værdsat og anerkendt, står i front: sygeplejersker, rengøringsfolk, bude... Vi ser også mennesker, der er venligere, mere hjælpsomme, mere opmærksomme og mere medfølelse end tidligere.

Udfordringerne, følelserne, kampene, død og liv – alt dette bringer os tættere på Gud. Ved at se messe hver dag via internettet derhjemme og ved at bede i vores rum, bliver vores hjem stedet, hvor vi tilbeder Kristus. Vi har

Sr. Jayarani, sr. Sujata, sr. Nirmal, sr. Savita, sr. Santhi og sr. Sapna (fra venstre mod højre)

indset, at vi er nødt til at være klar og fleksible i forhold til alle de forandringer, som livet giver os.

Denne pandemi har lært verden noget om forandring og fornyelse. Som dagene går, spreder virussen sig over hele verden, folk bliver smittet med den frygtelige virus og mange dør. Hvert minut vokser antallet af døde.

Indeni os satte en angst sig, og vi følte, at verden havde nået enden. Men Gud, der har skabt alt og alle, vil have, at vi giver kærlighed tilbage til Ham i den forstand, at han venter på os.

Før COVID-19 ankom, var folk i stand til at gøre, hvad de ville, men nu er der mange ting, de ikke kan – det gælder også os ordenssøstre. Gud

vil have, at vi vender os mod ham. I denne tid kan vi vende os mod ham, forandre vores hjerter og gamle måder at leve på. Under denne nedlukning har vi opdaget, at der i hjertet af vores eksistens er energi og vitalitet samt en enorm evne til at rejse os og gå ud i periferien.

Selvbevidsthed og selvrealisering er kommet frem her i denne periode, og vi er klar til at blive placeret, hvor der er brug for os. Vi stoler på nåden, og med det nødvendige mod forlader vi vores komfortzone.

Efter Jesus opstandelsen er disciplenes iver – som for enhver Sankt Joseph Søster – et kald til at starte på ny, og lade frøet åbne sig, spire og blive en kraftfuld bærer af livet.

CSJ Missioni møder den italienske Provins

Sr. Rosalba Scaturro

Italien

Den 26. april, mens Europa stadig var midt i en pandemisk nødsituation, bad CSJ Missioni om et møde med alle kommuniteter i den italienske Provins. Komiteen organiserede denne begivenhed, og den fandt for første gang sted via internettet (Zoom). Den bragte de syv kommuniteter i Italien sammen. Vi lavede et interview med Francesca Sessa, der er medlem af komiteen.

"Hvordan opstod ideen til, at alle kommuniteter skulle mødes? Hvad var rationalet?"

Det var første gang, at alle kommuniteter mødtes. Faktisk havde CSJ Missioni allerede mødtes med enkelte kommuniteter i starten af sidste år, det var møder, som vi havde håbet, at vi kunne afslutte i år, men pandemien stoppede os. Da CSJ Missionis mission er at afhjælpe fattigdom – ikke bare fattigdom internationalt set, og da COVID-19 var en realitet, spurgte vi os selv, hvordan vi skulle handle i denne nødsituation, der påvirkede Italien så meget. Da kommuniteterne forstår behovet i et område, tænkte vi, at det var en god ide, at "mødes" med dem via internettet. Processen, hvori CSJ Missioni og søstrene i Italien skal lære hinanden bedre at kende (som begyndte sidste år), udvikler sig hele tiden, og da vi skal overholde reglerne for social afstand, foreslog vi, at skulle bruge internettet. Søstrene sagde straks ja – måske fordi det var den eneste mulighed, vi havde.

"Hvordan gik mødet?"

Mødet forløb meget positivt. Vi fandt ud af, at kommuniteterne allerede gjorde noget i deres områder. Vi troede, vi skulle opmuntre dem, og vi indså, at det var nok at lytte til dem. Det blev understreget af, at de forsøgte at sætte gang i to projekter, men de havde brug for finansiel støtte.

"Hvilke projekter er det?"

De to projekter kom dels fra kommunitetet i Pisa, dels fra kommunitetet i Ferentino. Kommunitetet i Pisa støtter et projekt, der er ledet af Caritas. Caritas har sammen med andre institutioner etableret en fond, der støtter familier, der er kommet i vanskeligheder. Disse familier står til at få hjælp af staten, men de venter på den, og de står derfor overfor udfordringer. Kommunitetet i Ferentino efterspurgte støtte i en begrænset periode til at betale husleje til et mor-barn hjem for kvinder, der har været udsat for vold. Vold i hjemmet er taget til under pandemien, og det husly, som søstrene sammen med andre har etableret, har ikke plads til at tage imod nye kvinder. Begge projekter er vi i gang med at evaluere.

"Dette møde må have hjulpet til at se CSJ Missioni ikke bare som nogen, der står for salg af Panettoni-kager, men også som igangsættere, fordi I skubbede kommuniteterne til

at risikere mere ved at investere i projekter..."

Målet med besøgene var at introducere CSJ Missioni. Salg af Panettoni-kager er et redskab, vi bruger, for at støtte kostskolen i Songea i Tanzania, men CSJ Missioni gør mere. Midt i nødsituationen under pandemien kunne CSJ Missioni ikke undgå at spørge sig selv. Den støttede Amatrice kort efter jordskælvet i 2016, og den vil gøre mere nu. Denne pandemi har gjort det muligt at øge kendskabet til CSJ Missioni.

"Er komiteen klar til at blive ved med at mødes med kommuniteterne – ud over de nævnte projekter?"

Når jeg tænker tilbage på mødet den 26. april, bekræfter det os i, at relationen og involveringen i kommuniteterne, skal være en del af vores arbejdsmetode. Formen og måden, vi samarbejder på, kan ændre sig, men vi vil gerne blive ved med at mødes med kommuniteterne. Det er det, vi gerne vil, men det er reelt ikke et projekt, fordi vi vil gerne dele det med kommuniteterne først. Vi evaluerer projekterne og svarer kommuniteterne. Det, der er behov for nu, er menneskelige ressourcer til at støtte projekterne på en struktureret måde.

Oprindelig folks helbred i Roraima

Esther Tello Ferrar

(pastoralassistent, der arbejder med de oprindelige folk)

Brasilien

Den oprindelig befolkning i delstaten Roraima i Brasilien gennemlever en tid med stor skrøbelighed på grund af COVID-19. Roraima er inddelt i to sundhedsdistrikter, der hjælper 8 oprindelige folk – i alt cirka 80.000 mennesker.

Pandemiens ankomst har haft stor indvirkning. Lige fra starten har de oprindelige folk selv organiseret sanitære barrierer for at kontrollere trafikken, og dermed forhindre adgangen for mennesker og biler. De råder deres familier til ikke at tage til byen og til at blive i deres lokalsamfund. Disse tiltag udsatte ankomsten af virussen. Den første, der døde, var en 15-årig dreng. Han døde i april. Efterfølgende så vi, at en stort antal sundhedsarbejdere blev smittet. Sundhedscentret og hospitalet i Roraima – som er det eneste offentlige hospital i delstaten – var steder, hvor smittet blev spredt, selv blandt dem, der kom for at blive behandlet for andre sygdomme.

Baseret på den sag så vi smittekæder og dødsfald, som ikke altid var synlige på grund af manglende muligheder for at blive testet i området med de oprindelige folk. Det særlige kontor, der tager

sig af de oprindelig folks sundhed, var ikke i stand til at håndtere det store antal smittede blandt sundhedspersonalet.

En anden måde at blive smittet på er gennem illegal minevirksomhed. Der arbejder cirka 20.000 mennesker i guldminer, og der er ingen kontrol af nogen slags, ingen form for sikkerhed og hjælp. Og den er i konstant og kendt konfrontation med de oprindelige folk på grund af ødelagte skovområder, åbne landskaber og forurenede floder.

April, maj, juni og juli måneder gik og tog livet af familie og venner,

Macuxi Roirama er en velinformeret kvinde fra et af de oprindelige folk

som blev syge og forlod os, mange lærere, ældre med stor viden om forfædrene, ledere, børn... alle blev begravet i stor hast i byen uden, at der var tid til at udføre de ritualer, som hvert folk har, for at de døde kan hvile. Det lagde endnu en dyb lidelse til de allerede foruroligende scenerier, der blev skabt af ignorance overfor sygdommen og den misinformation om

Oprindelige folk i Dorados

sygdommen, som hele tiden kom fra sociale netværk.

I hele Brasilien var dødstallene ikke dækkende, og for de oprindelige folk var der endnu faktor, der gav alt for lave dødstal. For det var kun de oprindelige folk, der boede i deres lokalområder, som blev talt med i statistikken. De, der levede i byen, blev talt med i den generelle befolkningsstatistik, og derfor er de oprindelige folk langt hårdere ramt end det, tallene viser. Omfanget af virkelighedens drama er derfor skjult.

I øjeblikket i delstaten Roraima falder antallet af smittede og døde, selvom virussen bliver ved med at ramme de oprindelige folk selv i det mest isolerede områder. I juli 2020 nåede antallet af smittede op på 1241 og 17 døde ifølge de officielle tal. Alligevel bliver de oprindelige folk ved med at organisere sig og stå imod. De har levet i mere end 500 år med angreb, epidemier og sygdomme, og de er forblevet fast i troen på styrken i deres folk og deres forfædre, som gav dem dette land. Og de lever fuldt ud i dem.

Retrætecentret fejrer 25-års jubilæum

Sr. Gisela Heitz

Danmark

En retræte i juni måned i 1995 markerede begyndelsen for Sankt Joseph Søstrenes retrætearbejde i Danmark.

Stella Matutina

(”Morgenstjerne”) er en bygning, der har en smuk placering ud til Øresund, og som siden 1946 har givet søstre i Danmark et sted, hvor de kunne slappe af og lade op. Den friske luft, haven med skønne blomster og træer og vandet, der endda kan ses fra spisestuen, har altid været en kilde til healing både for søstre i det lokale kommunitet og for de, som kom der for at rekreere. Siden midten af 1990’erne er antallet af søstre faldet, og derfor blev rummene på Stella Matutina ledige. ”Det tomme rum” åbnede op for kreative ideer. . .

At åbne huset for lægfolk, der søgte en atmosfære af stilhed og bøn, var én af ideerne. Sr. Ansgaria Riemann havde forberedt sig selv ved at gennemføre uddannelsen som åndelig vejleder, og hun var klar til at tage fat. Det var et eksperiment, men ”tidsånden” viste tydeligt et behov og en bevægelse mod at søge Gud i Danmark og Skandinavien. I sommeren 1995 blev det første skridt taget, og en retræte med lægfolk og søstre fandt sted på Stella Matutina. Lige siden er behovet og tilbuddet vokset: individuelle guidede ignatianske retræter bliver tilbudt i weekender og på 5-dages og 10-dages retræter. To gange om året bliver der tilbudt en kontemplativ retræte med elementer

Retrætecentret set fra indgangen

af meditativ dans. I Regionen er der i dag fem søstre, som er uddannet i ignatiansk åndelig vejledning, og en af dem er specifikt uddannet i kontemplativ bøn og meditativ dans. Disse fem udgør et team af vejledere, men hele kommunitetet i huset udgør retræte teamet. Sammen tager de sig af de spirituelle og fysiske behov hos gæsterne. I anledning af 25-jubilæet skriver Malene Fenger Grøndal – der er journalist – en bog om retrætearbejdet og huset. Malene har selv været retrætegæst på Stella Matutina. Hun har interviewet retrætanter – blandt andet Kirsten Mikkelsen, der er associeret i Regionen. Kirsten var på sin første retræte i 2005 (og hun kommer stadigt hvert år), og hun fortæller om sine erfaringer:

”Bøn er så essentielt på Stella Matutina, men i lang tid havde jeg virkelig svært ved at finde ord til at bede. Jeg blev derfor meget glad for at blive introduceret til den ignatianske måde at bede på – særligt ”kærligt tilbageblik”, som er en daglig refleksion, hvor man (kort beskrevet) om aftenen kan finde fred, takke Gud og bede om at være i stand til at

finde Guds tilstedeværelse i dagen, der er gået. Og derefter bede om Guds hjælp til de udfordringer, der kommer i morgen.” Til spørgsmålet om, hvad hun særligt sætter pris på under retræten, svarer Kirsten:

”Stilheden. Stilheden, mens vi spiser. Stilheden, når vi bevæger os rundt huset og til messe, til aftenbøn eller for at møde den åndelige vejleder. Stilhed – og alligevel en stille tilgængelighed – når vi mødes. Vi er her på grund af den samme længsel og har friheden til at udfolde den på vores egen måde. . .”

Retrætegæsterne kommer fra hele Danmark, men også fra de andre skandinaviske lande – særligt Norge og Sverige. Retrætearbejdet er virkelig økumenisk, da de fleste gæster tilhører andre kristne trossamfund. Retræterne er åbne for folk, der helt enkelt søger Gud. . . og arbejdet bliver gjort ”Ad Majorem Dei Gloriam” – til Guds større ære.

Fejringen af jubilæet på retrætecentret med søstre, frivillige og venner kunne desværre ikke finde sted i juni måned på grund af pandemien, men forhåbentlig kan vi fejre det næste år i juni måned.

Oprindelige folk i Brasilien og coronavirussen

Sr. Gema Menegat

Brasilien

Territoriet kaldet "Dourados" for oprindelige folk i delstaten Mato Grosso do Sul i Brasilien består af to landsbyer: Bororó og Jaguapiru. Det er et af de mest befolkningsrige territorier i landet og er beboet af folk fra følgende etniske grupper: Guarani, Guarani Kaiowá, Guarani Nhandeva og Terena. På grund af den vanskelige situation, der er i territoriet i øjeblikket, søger de oprindelige folk arbejde i forskellige sektorer i regionen. Tredive personer, der tilhører de oprindelige folk, fik arbejde i et slagteri i byen og blev smittet med COVID-19, der spredte sig i deres landsbyerne i deres lokalområde.

De mangler de helt basale sanitære forhold og har kun begrænset adgang til vand, og derfor er det svært for dem at tage de mest enkle anbefalinger til sig – for eksempel at

vaske hænder – og dermed bekæmpe den største sundhedskrise i de senere år.

Det første smittetilfælde i territoriet blev bekræftet den 13. maj. Siden da er 104 af de oprindelige folk blevet smittet (ifølge data fra rådhuset

fra 17. juni). "Smitten med COVID-19 er startet på JBS-fabrikken (slagteriet)", siger lederen. Virussen spredte sig hurtigt. Fem dage efter det første tilfælde blev 30 fra de oprindelige folks missionsråd offentliggjorde en udtalelse den samme dag, hvori de

fordømmer myndighedernes evner til at håndtere spredning af sygdommen.

Husene i landsbyerne ligger meget tæt, og derfor er isolation umulig. Lederne efterspørger hjælp fra myndighederne: "Vi står overfor endnu en massakre på grund af COVID-19 i vores territorier, og vi appellerer for vores overlevelse." Som svar forsøgte sundhedsministeren at isolere COVID-19 positive fra de oprindelige folk i et sundhedscenter. Men sundhedscentret var overfyldt, og derfor kom de i karantæne i et hus, som bispedømmet stillede til rådighed.

Situationen bliver værre. Flere og flere mennesker bliver smittet

med sygdommen. Vi har ingen præcise tal, men der er mere end 150 tilfælde med COVID-19. Nogle er indlagt på hospitalet. Fire er døde af COVID-19. Sundhedspleje bliver leveret i det offentlige sygehusvæsen, men det har begrænset kapacitet og hele sundsvæsenet er i en usikker situation.

Sr. Gertrudes Balestrini

Brasilien

Territoriet kaldet "Rio das Cobras" for oprindelige folk i delstaten Paraná er der otte landsbyer, hvor der bor folk, som tilhører den etniske gruppe Kaingang og tre landsbyer med folk, der tilhører den etniske gruppe Guarani. De udgør tilsammen 896 familier. Iblandt dem er der to smittetilfælde (COVID-19).

Disse oprindelige folk får hjælp fra to sundhedsorganisationer – en regional og en statslig.

Hvide mennesker er med få undtagelser ikke taget ind i territoriet i fire måneder. Vi er meget ængstelige, da vi ved, at der muligvis foregår alvorlige ting der, men vi har hverken information eller adgang. Det er et meget sårbart øjeblik for de oprindelige folk lige nu. Dertil kommer, at de er afhængige af hjælp fra de regionale myndigheder. De modtager meget lidt hjælp fra staten

og lokalmyndighederne.

Området var et af de sidste steder i Paraná, der registrerede smitten. Men alligevel er antallet af COVID-19 tilfælde højt og stigende. Befolkningen i byen er bange for nærheden til de oprindelige folk i territoriet. Da den oprindelige befolkning udgør mere end 3000 mennesker, er deres sundhedsservices i en større by, som er 114 km væk. Det lokale sundhedscenter, som er 20 km væk, har kun få senge.

Logoet til Generalkapitlet 2021

International Kommunikationskomité

Logoet til Generalkapitlet 2021 er ligesom ethvert meningsfuldt logo åbent for mange fortolkninger. Det er et visuelt udtryk for Kapitlets tema:

*Et fællesskab, opfyldt af
Ånden, forenet med verden.*

Logoet siger med billeder, hvem vi er, og hvem vi ønsker at være. De ord, som udtrykker Kapitlets tema, hører med til selve logoet, da de på den ene side gør kredsen hel og afslutter den, mens de samtidig skaber rum og åbner for liv og mening, der kan strømme ind i kredsen. Kredsen har hverken en begyndelse eller en ende, og dette symboliserer skabelsens og universets enhed og integritet. Det er denne skabelse af universet, vi er en del af og har ansvaret for.

Lysset, der skinner gennem de tre figurer, symboliserer både Ånden, der er kilden til liv, og den virkning, Åndens tilstedeværelse har i fælles-

skabet. De tre figurer repræsenterer både fællesskabet og treenigheden. Fællesskabet er ét, men hver person er forskellig. Vi er kaldet til at leve denne enhed i mangfoldighed i vores Kongregation og i det samfund, vi lever i.

De tre figurer er dybt forankret i Guds nærvær med fødderne fast plantet i verden og i de forskellige realiteter. De fem farver symboliserer disse forskellige realiteter og er ofte brugt som tegn på de fem kontinenter med deres forskellige kulturer. Figurerne udstråler glæde med armene løftet op over hovedet

i dans. Sammen lytter de til Åndens musik, hver især bevæger de sig individuelt med deres egne trin, mens de følger den samme musik. Det kan sammenlignes med, hvordan vi lever i fællesskabet og i vor sendelse i overensstemmelse med vor karisme.

Når vi ser på den opmuntrende tekst fra Apostlenes Gerninger, som danner grundlaget for temaet og logoet, ser vi lignende tanker.

"Hele skaren af troende var ét i hjerte og sind, og ikke én kaldte noget af sin ejendom for sit eget, men de var fælles om alt. Med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrd om Herren Jesu opstandelse, og alle nød de stor yndest." Apostlenes Gerninger 4, 32-33.

De første kristnes enhed var ikke baseret på en eller anden organisationsstruktur, men blev skabt ved at være ét i hjerte og sind, og denne enhed var Åndens gave. Denne enhed af hjerte og sind kan ses i de første kristnes oprigtige ønske om at være Guds Levende Ord - en udfordring som vi fortsætter med at tage imod i dag, mens vi stræber efter at være nærværende for alle på en profetisk og forenende måde.

REDAKTØR

Sr. Barbara Bozak
Sr. Eliana Aparecida dos Santos

GRAFISK DESIGN

Sr. Navya Neelamvilail

OVERSÆTTELSE

Anette Jensen
Sr. Cristina Gavazzi
Sr. Joyce Baker
Sr. Margherita Corsino
Sr. Maria Elisabete Reis
Sr. Marie-Pierre Ruche
Sr. Preeti Hulas

DISTRIBUTION

Rossella Galli
www.csjchambery.org

E - MAIL

icc@csjchambery.org